

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 20 nr 2 febr. 2009

Livbåtarna väntar, använd dem!

Nu kan det inte finnas några tvivel längre: Gör inte regeringarna i USA, Europa och Asien som Lyndon LaRouche har föreslagit sedan juli 2007 och omorganiserar hela det internationella finanssystemet genom ett ordnat konkursförfarande och räddar industrin, produktionen och samhället, i stället för spekulanter och bankirer, kommer hela världsekonomin att krascha hårdare och hårdare för varje dag som man väntar.

Vid det här laget har regeringarna, inklusive vår egen svenska, prövat alla verktygen i verktygslådan i sina försök att rädda ett system som redan är dött, och naturligtvis misslyckats. G8-ländernas finansministrar babblade besvärjelser hela helgen i Rom förra veckan och kom ingen vart, i stället för att följa det som LaRouches vän den italienske finansministern Giulio Tremonti sade om behovet av att ”bygga en ny ekonomisk världsordning”. De såg ut som Titanic-passagerare som kivades om pokerspelpengar i stället för att kliva i livbåtarna som LaRouche och Tremonti hade satt i sjön.

Det svenska folket, som fick ytterligare bevis på det svindleri som kallats ”globalisering” och ”konsumtionssamhälle” när de orangea kuverten med pensionsbeskeden dampner i brevlådan, har inte (eller borde inte ha) mer tålamod med den svenska regeringens agerande vad gäller den finansiella och ekonomiska krisen.

Saabkrisen är det senaste exemplet på den impotens som regeringen numera stolt visar upp i alla sammanhang som har med krisen att göra. ”Det är så fruktansvärt lite man kan göra”, kved Fredrik Reinfeldt till *Dagens Industri* angående Saabkrisen. Det är klart att den svenska regeringsmakten blir slak när bankerna tagit sitt.

Regeringen har öst ut mer än 2 000 miljarder kr i garantier och lån till bankerna, men för industrin har man ingenting.

För att undsätta banker som hämningslöst hängett sig åt spekulationsorgier som så när slagit hela ekonomin i spillror, har regeringen med råge spräckt alla ”budgettak”, ”överskottsmål” och ”stabilitetspakter” med EU, men för industriproduktion, kärnkraftsbyggen och infrastrukturinvesteringar finns inget budgetutrymme, trots att det rör sig om långsiktiga investeringar som kan hållas i en separat kapitalbudget som på Strängs tid.

Regeringen tar ut rekordvinster från sina statliga bolag, men vill inte använda dem och myndigheterna i en aktiv näringspolitik för att lägga beställningar hos Saab och andra lediga verkstäder. I Trollhättan har man byggt lok förut och Sverige behöver spår-taxi, magnetåg, ny kärnkraft, satelliter osv.

Reinfeldt (och oppositionen) kommer att gömma sig bakom sin impotensförklaring, ända tills alla som begriper att Sveriges industri måste försvaras blir tillräckligt rasande på bankernas diktat och rövarfasoner. Då kommer det att finnas hur mycket potens som helst för att rädda Saabfabriken och annan i världsfattigdomen ovärderlig produktionskapacitet.

Det bästa sättet att sätta intellektuell kraft bakom detta raseri, är att du och dina vänner tar kontakt med oss, går in på våra hemsidor, studerar idéerna och beställer material för att skicka det vidare till politiker på alla nivåer. Du har tillsammans med oss ett ansvar för att sprida den enda utvägen som finns ur denna existenskrisis.

President Obama skrattade ut den svenska Securum-modellen

Svenska journalister och bloggare har blivit överlyckliga över att den svenska modellen förespråkas av massor av bank-sportrar i USA:s och Storbritanniens ledande affärstidningar. ”Det mest säljande nu är svenska krislösningar”, jublar SvD E24 om artikeln ”Vi är alla svenskar nu” av ”den upphöjde ekonomen Nouriel Roubini på *Washington Posts* debattsida”. USA:s president Barack Obama har faktiskt talat om denna ”svenska modell” – och avfärdat den.

Så här sa Obama i en intervju i ABC-TV den 10 februari:

– Det där är intressant. Det finns två länder som har gått igenom bankkriser de senaste 20 åren. Det ena är Japan som inte riktigt förstod omfattningen på krisen. Det resulterade i det som nu kallas ”Det förlorade årtiondet”. Marknaden överlevde eftersom regeringen pumpade in pengar, men bankerna fick aldrig någon tillväxt.

– Sverige å sin sida hade samma problem. Staten tog över bankerna, förstatligade dem, tog över de dåliga krediterna och sålde sedan bankerna igen. Några år senare fungerade bankerna igen. Så när man ser på det, är den svenska modellen bra.

Men problemet är bara, sa Obama med ett högt skratt: – Sverige hade fem banker. Han slog fast:

– Vi har tusentals banker och vi har en storskalig ekonomi och kapitalmarknad. Vi har ju också andra traditioner i vårt land. Sverige har helt klart en annan kultur än vi, när det gäller regeringens förhållande till näringslivet.

På detta sätt gjorde Obama klart att det är omöjligt för USA att göra som Sverige gjorde och låta skattebetalarna ta över bankernas skulder och placera dem i en ”ryggsäck”, eller ”Bad Bank” som det internationellt kallas. En nationalisering av bankerna, som i Sverige endast förespråkas av Vänsterpartiets Lars Ohly, innebär ju att staten tar ansvaret för bankernas gigantiska högar av förlustpapper. Bo Lundgrens ”svenska modell” innebär att staten enbart nationaliserar förlustpappren, men Obama sade alltså klart nej till alla sådana ”nationaliseringar”. Trots detta hade SvD E24 rubriken ”Obama hyllar svenska bankakuten” och skrev att Obama ”stämmer in i den amerikanska kören som hyllar den svenska modellen när det gäller att hantera bankkriser”.

Bo Lundgrens lögn om ”svenska modellen”: I ivern att marknadsföra denna omöjliga svenska modell för att lösa bankkriser brukar före Moderatledaren och ekonomiministern Bo Lundgren hävda att staten fick tillbaka de pengar Bankakuten satsade i lån och stöd till att upprätta Nordbankens Securum och de andra bankernas ryggsäckar. Denna lögn fungerar bäst utomlands, där man inte levt igenom den katastrof som åtgärderna ledde till. Här hemma vet alla att Sverige drogs ned i en fruktansvärd ekonomisk kris, där 200 000 industrijobb (20 procent) försvann för gott, vilket har fått till följd en fortgående åtstramning på offentlig sektor och levnadsstandard, i synnerhet för pensionärerna.

Bo Lundgren gav inte bara lån och garantier till krisbankerna. Han tillät också bankerna att utvidga sitt räntegap, mellan inlåning och utlåning, till ockernivåer, för att på kundernas bekostnad (och genom avdragsrätten för räntor även på skattebetalarnas) skaffa sig övervinster som kunde räcka till att betala de gigantiska kreditförlusterna på de ”nödlidande lånen”, som det hette på den tiden. Dessa bankövervinster har tillåtits fortsätta ända till i dag. Dessutom gav Bo Lundgren bankerna tillstånd att direkt plundra sina kunder på tillgångar. Det gjordes genom att bankerna drog in lånen även från skötsamma kunder, som därigenom tvingades i konkurs, så att bankerna kunde ta över företagets tillgångar. Eftersom bankerna skickade vidare många av dessa företagskonkurser till Securum, kunde även

Securum dela på bytet från denna förödande företagsplundring. Totalt gick 40 000 företag i konkurs i bankkrisen.

Detta var den ena anledningen till att bankernas kreditförluster kunde täckas av Securum. Den andra var att staten tillät att en ny fastighetsbubbla blåstes upp. Fastigheterna som Securum hade övertagit steg åter i värde och kunde säljas av. Denna förnyade styrning av kreditsystemet till nya bubblor, innebar samtidigt att samma summor undandrogs från produktiva investeringar och jobb, som snabbare hade kunnat dra Sverige ur 1990-talskrisen.

Ny Moderatledd företagsplundring: Bankkrisen 1990-94 uppstod i en tid då det fanns en fastighet bakom varje nödlidande värdepapper. I dag när värdepapperiseringen lett till att värdelösa papper säkras av värdelösa papper som säkras av ännu mer värdelösa papper, kallas bankernas förlustpapper mycket riktigt för ”giftavfall”. De kan aldrig få något värde igen. I dagens finanskris är det därför omöjligt att med någon ny variant av Securum återta kreditförluster.

Det enda som återstår är att plundra bankernas kunder och det är just vad Bo Lundgren som chef för Riksgälden, som är den nya bankakuten, fått regeringens tillstånd att börja med. Det första offret är jämtlänningen Maths O. Sundquist. I stället för en rättvis och lagenlig värdering av Sundquists tillgångar tvingar Bo Lundgren fram en auktion, där staten kan sno åt sig Sundquists företag som betalning för lånen. På så sätt kan Carnegie täcka sina andra spekulationsförluster och staten kan ta ut ett bättre pris för banken, som nu skall säljas. Statens bank öppnar på så sätt slussarna för att lösa dagens bankris med samma sorts massiva företagsplundringar som i 1990-talets bankkris.

Bo Lundgrens företagsplundringar går på automatik eftersom finanssystemet är så galet konstruerat, att bankerna måste dra ned på sin kreditvolym om det blir kris och de börjar förlora eget kapital. Regelen är nämligen sådan att bankerna skall ha 8 procents kapitaltäckning. Eftersom de i kreditfesten lånat ut så mycket de kan måste de dra ned nu när de förlorat kapital genom förluster. Bankerna drar drastiskt ned sina lån till företagen, i panik inför mycket större befarade förluster än de någonsin tänker berätta om. Därför hjälper inga påfyllningar av kapital i bankerna för att få igång utlåningen till företagen.

Det enda som hjälper, är att göra som LaRouche föreslagit i sitt förslag om att rädda hus och hem och banker genom en Homeowners and Bank Protection Act. Bankerna dras genom ett konkursförfarande och statens och de gamla ägarnas nya kapital används till att kapitalisera nyuppståndna banker, utan att staten tar hand om någon ryggsäck med gamla förlustpapper. Dessutom är det rätt att göra som Obama: Skratta ut den svenska Securum-modellen.

LaRouche: USA:s finansminister Geithner borde göra en pudel eller avgå

Finansminister Timothy Geithner borde antingen be president Obama om ursäkt för de fruktansvärda misstag han begått, eller avgå. Det sa Lyndon LaRouche i ett uttalande den 16 februari med anledning av Geithners envisa försök att rädda det hopplöst bankrutta amerikanska banksystemet. Källor med tillgång till Obamas ekonomiska team uppger att Geithner är ”undfallande mot bankerna” och att hans idé om ett offentligt-privat partnerskap för att ta över alla pestsmittade papper från alla de stora amerikanska bankerna bara är en undanflykt för att slippa be kongressen om ett nytt räddningspaket på ytterligare 2-3 000 miljarder dollar.

– Han flyger högre än vingarna bär, konstaterade LaRouche.

– Det självklara alternativet, det alternativ som jag har förklarat, upprepade gånger, sedan min webcast den 25 juli 2007, är att hela Federal Reserve-systemet dras genom ett ordnat konkursförfarande och omorganiserar, så som föreskrivs i författningen. Geithner har hittills inte visat någon vilja att ta till denna nödvändiga åtgärd.

– Därför, sa LaRouche, kan Geithner antingen säga att han gjorde fel, be presidenten om ursäkt och lägga om politiken direkt. Annars borde han avgå. Om han faktiskt väljer att avgå så skulle det vara för presidentens skull. President Obama behöver stärkas. Han måste vara fri att handla, på rätt sätt, för att ta itu med denna den värsta finanskrisen i vårt lands historia. Presidenten måste ha tydligt stöd från de berörda ministrarna för den drastiska kursomläggning som den här krisen kräver. Om Geithner inte kan ge ett sådant tydligt stöd till utlysandet av ett nationellt och globalt ekonomiskt nödläge, och genomförandet av ett konkursförfarande, då är jag rädd för att hans fortsatta närvaro bara kommer att sänka presidenten.

Geithners bankräddningspaket är tyvärr bara mer av samma skräp som Bush-administrationen öste ut under sina sista år. Det förlitar sig i hög grad på Federal Reserves sedeltrycksmöjlighet. De förändringar som finns är irrelevanta för vad finanskrisen kräver. Namnet ändras från Bush-administrationens TARP (Troubled Asset Relief Program) till FSP (Financial Stability Program). Det kommer inte att funka.

LaRouche: Clinton reste åt rätt håll

Hillary Clintons beslut att göra sin första resa som utrikesminister till Asien välkomnades av Lyndon LaRouche. Asien bildar tillsammans med Ryssland och Eurasien det område som LaRouche länge har pekat ut som avgörande för USA att lera sig med för att få till stånd en Ny Bretton Woods-politik. LaRouche har understrukit att en överenskommelse mellan stormakterna USA, Ryssland, Kina och Indien om en finans- och valutapolitik i linje med Franklin D. Roosevelts Bretton Woods-politik är det enda som nu kan hindra att världen går in i en ny mörk tid.

Om Clinton hade rest till Europa skulle det ha varit helt bortkastat, sa LaRouche. I Europa pratar man i praktiken med en som är död. Lämnat åt sig självt är Europa hopplöst.

– Därför gjorde Clinton rätt i att resa till Asien. Det är där, med Ryssland och de stora asiatiska länderna, som överenskommelsen måste träffas. Vi kan glömma Europa tills vidare. De måste ändra sig, ändra sitt perspektiv. De är alldeles för hårt knutna till brittena. Så länge de är det kommer de inte att kunna fatta något kompetent beslut

– Det enda stället där man kan åstadkomma en kompetent lägesförändring är i Eurasien, med Ryssland, Kina, Indien och de andra asiatiska länderna. Och hon gör rätt i att åka till Asien, eftersom det är där hon måste börja förhandla för USA:s räkning ifråga om samarbete, förklarade LaRouche.

Pengar till bankförluster – men inte till kolerabekämpning

När LaRoucherörelsen i Sverige – EAP skrev brev till Folkpartiledaren Jan Björklund om att WHO skandalöst nog saknar de ynka 18 miljoner kronor man behöver för att komma igång med ett kolerabekämpningsprogram i Zimbabwe som faktiskt kan få stopp på epidemin, kom detta svar:

”Vi i Folkpartiet är mycket upprörda över vad som händer i Zimbabwe och att Mugabe låtsas som om koleraepidemin inte finns. Tyvärr är det inte mycket vi kan göra när Mugabe inte släpper in internationella hjälparbetare. Sanktionerna riktar mot enskilda individer i regimen i Zimbabwe, och hindrar

bl.a. dem från att föra ut tillgångar till andra länder. De försämrar inte möjligheterna att motverka koleraepidemin.”

Folkpartiet använder helt felaktiga uppgifter. Inte bara WHO har möjligheter att arbeta i Zimbabwe. Internationella Röda korset (IFRC) har folk som delar ut vattenreningstabletter direkt till hushållen där, men även de saknar pengar. IFRC har inte fått in mer än 45 procent av de 72 miljoner kronor man behöver för att fortsätta sitt arbete. Sida har redan samarbete med fyra organisationer, vilka i december förra året fick 20 miljoner kronor för kolerakämpning inne i Zimbabwe.

Folkpartiet har alltså fel när man skriver att det inte går att göra något åt kolera. Sverige kan ge och ger redan humanitär hjälp mot kolera där. Med tanke på de 2.000 miljarder kronor i lån och garantier som svenska staten hjälpt de svenska bankerna med, kunde Sverige ensamt se till att de organisationer som har möjlighet att göra något mot kolera, fick de jämförelsevis små resurser som krävs för att hejda epidemins fortsatta spridning.

Det vore dessutom mycket effektivare att stoppa kolera i ett direkt samarbete med landets regering och hälsovårdsmyndigheter, men Sverige fortsätter utfrysningpolitiken mot Zimbabwe trots att koleraepidemin galopperar och trots att en ny regering med två tidigare oppositionspartier svurits in. På tisdagen den 11 februari, när den förne oppositionsledaren Tsvangirai svurits in som ny premiärminister, radade Sveriges biståndminister Gunilla Carlsson upp en lång lista villkor på Zimbabwe rörande ”en fungerande rättsstat”, ”männliga rättigheter”, ”fria medier” m.m. – en önskelista som nog, till dels, även skulle efterlängtas av det svenska folket. Villkoren är så långtgående att det är uppenbart att ett erkännande av Zimbabwes regering kan fördröjas i årtal. Koleraepidemin nämndes inte ens av vår biståndminister.

Varför är då Gunilla Carlsson så kallsinnig? Sverige samordnar sin politik mot Zimbabwe med bl.a. den gamla kolonialmakten Storbritannien. Det är samma Storbritannien som satte igång kampanjen mot Mugabe när de zimbabwiska trupperna 1996 hjälpte Kongos regering att stoppa Rwandas invasion av Kongo. Zimbabwe blockerade på så sätt den delning av Kongo som de multinationella gruvbolagen velat driva fram i årtal. 1961 gav Dag Hammarskjöld och flera svenska FN-soldater sina liv när de stoppade kolonialistiska gruvbolags försök att få den mineralrika Katangaprovinnsen att bryta sig ur Kongo. Tyvärr har den svenska regeringen denna gång allierat sig med de gamla kolonialmakternas och gruvbolagens folkmordspolitik.

Nu kräver medlarna, grannländerna och Afrikanska unionen att Zimbabwes nya regering erkänns och att alla sanktioner mot landet upphör. Speciellt Sverige borde lyssna på staterna i södra Afrika, eftersom upprördheten där är stor sedan det avslöjats att flygplanstillverkaren Saab i samarbete med Storbritanniens BAE gav mutor för att sälja JAS-Gripen till Sydafrika, en mutskandal som lett till president Mbekis förnedrande avsättning och splittring av fredspristagaren Nelson Mandelas parti ANC. Svenskt tal om ”rättsstater” i Afrika faller tämligen platt, så länge den svenska regeringen visar totalt ointresse för utredningen av den mutskandalen i Sverige.

Ett omedelbart svenskt samarbete med Zimbabwes regering skulle kunna rädda många liv i kampen mot den galopperande koleraepidemin, som nu med flyktingar hotar att sprida sig till grannländerna. I den internationella ekonomiska krisen står världens matkris högt på dagordningen. Där behövs Zimbabwe med sina rika jordar, men även svensk teknik. Bekämpningen av kolera kan bli ett viktigt steg för att återupprätta Sveriges rykte i södra Afrika och bana väg för ett samarbete mellan Sverige och Zimbabwe för att bidra till den fördubbling av världens matproduktion som behövs.

Nu firar vi Schiller!

I år är det 250 år sedan frihetens skald Friedrich Schiller föddes i Marbach, Württemberg, den 10 november 1759. Denna begivenhet bör inte bara firas i Tyskland utan i hela världen. Schiller är nämligen en person som med rätta kan kallas världsmedborgare och alla länders frihetsskald.

Schiller utvecklade de frihetsideal som bl.a. kom till uttryck i frihetskampen och skapandet av Amerikas förenta stater. I sina brev om människans estetiska fostran skrev han att ”det fullkomligaste av alla konstverk är uppbyggandet av en sann politisk frihet”. Detta är en av orsakerna till att LaRoucherörelsens internationella organisation Schillerinstitutet är uppkallat efter honom.

Schillerinstitutet vill självklart använda detta ”Schillerår” till att åskådliggöra Schillers roll och hans sköna idéer.

Vår systerorganisation i Danmark har just gett ut en särskild kampanjtidsning som fokuserar på Schillers koppling till Danmark. Läsaren får bland annat reda på hur en dansk ”markis de Posa” och en dansk ”Don Carlos” räddade Friedrich Schiller. Det var den danske skalden Jens Baggesen som ordnade så att två personer ur den danska politiska eliten med egna privata medel hjälpte Schiller ekonomiskt i sex års tid. Schiller uttryckte sin tacksamhet genom att skriva sina brev om människans estetiska fostran till den danske prinsen av Augustenborg. I ett musikprogram i den danska radion den 6 februari gjorde programledaren reklam för Schillerinstitutets kampanjtidsning och sa att alla lyssnare som hade inspirerats av Beethovens tonsättning av Schillers ”Hymn till glädjen”, som de just hade hört framföras, kunde beställa ett gratis-exemplar av tidsningen från Schillerinstitutets hemsida. Där kunde de också läsa mer om Schiller.

På vår egen Schiller-sida på larouche.se kan du bland annat läsa Schillers brev ”Om människans estetiska fostran” i svensk översättning och Helga Zepp-LaRouches ”Vårt tack till glädjens skald!” i sin helhet. Från redaktionen (se nedan) kan du beställa boken ”Friedrich Schiller – frihetens skald. Ett urval filosofiska skrifter”, 128 sid. 100 kr inkl. porto.

*Friedrich
Schiller
1759–1805*

Om vi ser med Schillers ögon, vad skulle vi då säga att mänskligheten saknar mest i dag? Utan att förringa alla myriader av problem i världen, är jag ändå ganska säker på att vår älskade skald, utan ett ögonblicks tvekan, skulle peka ut det som vårt stackars människosläkte saknar allra mest, nämligen förmågan att känna sann mänsklig glädje. Och då menar jag glädje i Schillers bemärkelse, den glädje som han själv kände – inte banaliteten i en sinnlig tillfredsställelse för stunden, utan glädje över det finaste som mänskligheten äger, över universums storhet och lagbundenhet, över individens kreativa förmåga – ja, glädje över den minsta antydning till godhet, oavsett i vilken form den uppträder.

Det är naturligtvis uppenbart att många i dag aldrig har hört Schillers namn förut, men det är i alla fall ett obestridligt faktum att ingen i sin egen person förkroppsligar en vackrare mänsklighet, och att ingen har funnit ett högre uttryck för mänsklig värdighet – idén om republikansk frihet och den mänskliga själens skönhet – än denne man Schiller. Det är helt enkelt så att världen blir oändligt mycket fattigare när vi glömmer bort de pärlor som vi har att tacka för vår utveckling, och om Schiller i dag tycks vara i fara att falla i fullständig glömska så beror det inte alls på att hans ideal ”har blivit inaktuella”. Det betyder bara att vi har gått tillbaka till en primitivare, mer barbarisk kulturnivå.

Alla som har studerat Schillers liv och gärning vet, att ingen har kunnat väcka större lidelse och entusiasm för människoidealet än han. Men var hämtade han denna oerhörda kraft, som inte bara finns i hans lysande verk, utan också nådde ut till många miljoner människor i generation efter generation – en kraft som om och om igen tände den gudomliga gnistan i deras hjärtan och plötsligt fick dem att upptäcka sin egen skaparkraft?

Denna kraft kommer ur det faktum att Schiller var ett geni – eller, med andra ord, att han medvetet och oförtröttligt arbetade med att utveckla sig själv som människa; att han älskade sanningen mer än någon av livets bekvämligheter; att han aldrig svek de ideal han ställde upp för sig själv; och att hans karaktär var alldeles för ädel för att låta sig korrumpas av triviala ting.

Den känsla som är mest typisk för ett geni är glädje. Det är därför vi behöver Schiller lika mycket som vi behöver vårt dagliga bröd. Antingen börjar vi att sträva mot det människoideal som han framställde skönast av alla, eller så kan vi redan nu förutsäga att en utsvulnen mänsklighet inte kommer att överleva särskilt länge till.

”Och vem bland er, hos vilken ett ljust förstånd förenats med ett känslömt hjärta, skulle kunna erinra sig denna höga förpliktelse utan att en tyst önskan väcks att till det kommande släktet betala den skuld som han inte längre kan gottgöra det förgångna? En ädel längtan måste glöda hos oss att även med våra medel ge ett bidrag till det rika arv av sanning, sedlighet och frihet som vi fått av förfäderna och ansenligen tillökt överlämna det åt efterkommande och därmed fästa vår flyende existens vid denna oförgångliga kedja som sträcker sig genom alla människoåldrar.”

*Helga Zepp-LaRouche, Schillerinstitutets ordf.
Ur artikeln ”Vårt tack till glädjens skald!”, 1 jan. 1990*

Nyhetsbrevet utkommer en gång per månad. Ansvarig utgivare: Hussein Askary. Redaktion: Astrid Sandmark
Schillerinstitutet, Box 6057, 129 06 Hägersten. Tel. 08-98 30 10. larouche@nysol.se www.larouche.se
Pren. helår 2 000 kr. Postgiro 58 00 49-5. Eftertryck endast tillåtet med källhänvisning.